



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/07-10

*Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. O., S., zastúpeného advokátom Mgr. J. G., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 3 T 98/03 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 4 To 74/06 a takto*

### **r o z h o d o l :**

*Sťažnosť Ing. P. O. o d m i e t a .*

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

*1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2007 doručená sťažnosť Ing. P. O., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 T 98/03 a Krajským súdom v Prešove*

*(ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 To 74/06. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. júla 2007.*

*Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 98/03 zo 6. februára 2006 uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) a ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý Trestný zákon“) a bol mu za to uložený peňažný trest 20 000 Sk, resp. pre prípad zmarenia výkonu peňažného trestu náhradný trest odňatia slobody v trvaní piatich mesiacov. Stalo sa tak preto, lebo v presne nezistenej dobe v mesiacoch december 2001 až január 2002 v katastri obce K. ako konateľ L. B., S. svojvoľne vydal súhlas na ťažbu z lesných pozemkov v dielcoch č. 244, 248A a 248B v užívaní L. U., čím následne došlo k vyťaženiu 214 stromov buka v množstve 299,1 m<sup>3</sup> drevnej hmoty, ktorú odpredal a spôsobil škodu 352 927 Sk. Rozsudkom krajského súdu č. k. 4 To 74/06-213 z 22. marca 2007 bol rozsudok okresného súdu zrušený v celom rozsahu a sťažovateľ bol uznaný vinným na totožnom skutkovom základe pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný zákon“) a bol mu uložený rovnaký trest.*

*Sťažovateľ nesúhlasí s právoplatnými odsudzujúcimi rozsudkami, pretože sa cíti byť nevinný, keďže sa podľa jeho tvrdenia nedopustil žiadneho trestného činu. Obom súdom vytýka absenciu takého odôvodnenia rozsudkov, ktoré by jasne a zrozumiteľne dávali odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky v danej veci. Taktiež podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ako sa sudy vyrovnali s jeho obhajobou, a prečo nevyhoveli jeho návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. V rámci verejného zasadnutia krajského súdu 22. marca 2007 sťažovateľ navrhoval, aby sa vykonala nová ohliadka miesta činu, aby boli vypočutí svedkovia K. a F., aby sa vykonala konfrontácia medzi svedkami D., D. a G. a aby sa zabezpečilo odborné vyjadrenie týkajúce sa množstva vyťaženého dreva. Krajský súd navrhované dokazovanie uznesením zamietol, avšak v odôvodnení rozsudku sa nevysporiadal s dôvodmi odmietnutia. Sťažovateľ je presvedčený, že ním navrhované dôkazy mali vysokú výpovednú hodnotu i relevanciu. Svedkovia K. a F. boli osobne prítomní pri ohliadke vykonanej 6. júna 2002 Obvodným úradom S., kde sa mal sťažovateľ*

vraj k trestnému činu priznať. Navrhovaná konfrontácia svedkov by preukázala, že svedok D. sa pýtal na ľudí, ktorí mali ťažiť drevo z kolonickej strany. Krajský súd však konštatuje, že zmeny vo výpovediach svedkov G. a D. sú evidentne tendenčné v snahe pomôcť sťažovateľovi. Navrhované odborné vyjadrenie mohlo preukázať, že i pri výrube všetkých stromov by drevná hmota predstavovala objem iba 30 - 40 m<sup>3</sup>. Vykonanie ohliadky miesta činu pokladá sťažovateľ za rozhodujúci dôkaz, lebo práve tam by sa dalo zistiť, či došlo k výrube stromov - bukov označených sťažovateľom modrou farbou, keďže tieto označenia sú i po viacerých rokoch ešte viditeľné. Súd sa však uspokojil s ohliadkou vykonanou 15. júla 2003 vyšetrovateľom, kedy sa konštatovalo, že v danom úseku sa nachádzajú pne po bukoch v počte asi 214 kusov a ani na jednom mieste nie je uvedené, že by pne boli označené modrou farbou. Súd ďalej nezohľadnil odborné stanovisko N. Z. z 9. januára 2006, z ktorého vyplýva, že v prípade ťažby vykonávanej v mesiacoch november - december 2001 nie je možné s určitosťou v júni - auguste 2002 potvrdiť, kedy došlo ku ťažbe, lebo prechod od včasného (jarného dreva) k neskorému (letnému) drevu v jednom vegetačnom období nie je pri jednotlivých druhoch drevín rovnako výrazný, hoci ostro ohraničené ročné kruhy možno vidieť na dreve duba, jaseňa, agáta, borovice, duglasky, smrekovca a jedle. Problémy s rozlíšením ročných kruhov sú najmä u buka, hraba a brezy, pričom „jarné“ drevo má iné fyzikálne vlastnosti ako „letné“ drevo. Nedá sa presne určiť, ktoré stromy boli vyťažené v jednotlivých mesiacoch november - december 2001, január, február a marec 2002, teda v období vegetačného pokoja. Súd sa ani len nezaoberal s možnosťou, že po skončení realizovanej ťažby dreva mohlo dôjsť, ako už veľakrát predtým, k opätovným krádežiam dreva zo susedného lesa, a bez ďalšieho ustálili, že všetko drevo bolo vyťažené na príkaz sťažovateľa. Príslušný text zápisnice z ústneho pojednávania spojeného s miestnou ohliadkou z 9. júna 2002 nemožno považovať za priznanie sťažovateľa ku spáchaniu inkriminovaného skutku, pretože zo zápisnice pri správnej interpretácii vyplýva iba to, že sťažovateľ vydal príkaz na ťažbu dreva len na svojom majetku a len pokiaľ ide o stromy označené modrou farbou. Priznanie sa ku ťažbe dreva na vlastnom majetku však nemôže byť považované za priznanie sa k trestnému činu. Pri ustálení výšky škody sa súdy uspokojili s vyčíslením Ing. J. H., zamestnanca poškodeného, o nezaujatosti ktorého možno preto pochybovať. Napokon oba súdy pochybili aj v tom, že sťažovateľa v skutkovej vete označili za „konateľa LPS B., S.“, hoci povolenie na ťažbu dreva vydal ako odborný lesný

hospodár. Vzhľadom na všetky uvedené námietky dospieva sťažovateľ k záveru, že skutok, tak ako je uvedený v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku, sa nestal, lebo nie je možné vydať povolenie na ťažbu dreva na cudzom majetku. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 25. mája 2007.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy, listiny a práv podľa dohovoru v konaniach vedených okresným súdom a krajským súdom s tým, aby rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 98/03 zo 6. februára 2006 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 74/06 z 22. marca 2007 boli zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ požaduje aj náhradu trov právneho zastúpenia advokátom.

2. Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 To 74/06-213 z 22. marca 2007 vyplýva, že rozsudok okresného súdu bol zrušený v celom rozsahu a sťažovateľ bol uznaný vinným na totožnom skutkovom základe prečinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d), ods. 3 písm. a) nového Trestného zákona a bol mu uložený peňažný trest 20 000 Sk, resp. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu náhradný trest odňatia slobody v trvaní piatich mesiacov.

Podľa názoru krajského súdu bolo vykonanými dôkazmi nepochybne preukázané, že skutok tak, ako ho okresný súd ustálil, sa stal, a že ho spáchal sťažovateľ. Sťažovateľ spáchanie skutku popieral a tvrdil, že sa necíti byť vinným, pretože drevnú hmotu ťažil len na pozemkoch L. B., S. Uviedol, že majetok spoločenstva susedí s majetkom v katastri obce K., ktorý je v užívaní L. U., pričom medzi týmito pozemkami nebola jednoznačne stabilizovaná a vyznačená hranica. Keďže strany, kde bola predtým vyznačená hranica, boli vyrezané, zrekonštruoval katastrálnu hranicu. V uvedených dielcoch patriacich L. U. aj L. B., S. boli časté krádeže dreva, preto sa rozhodol vykonať v mesiacoch november a december 2001 a v januári 2002 v dielcoch 245, 246 a 247A ťažbu. Mohlo sa stať, že pri uhadzovaní haluzín zašiel aj do dielcov L. U., no ťažbu v týchto dielcoch nevykonal. Následne bola geodetom zameraná nová hranica a túto hranicu rešpektuje. Na rozdiel od sťažovateľa svedok Ing. J. H. uvádzal, že po oznámení nelegálneho výrubu drevnej hmoty

*bol spoločne s Ing. D. a M. F. na ohliadke na mieste výrubu, kde sa prvýkrát vykonalo meranie pňov čerstvo vyťažených po zimnej ťažbe v dielcoch 244, 248A a 248B. Po miestnej ohliadke 6. júna 2002, na ktorej sa zúčastnil aj sťažovateľ, a po novom určení hranice geodetom, znovu vykonal meranie v časti od katastrálnej hranice po domnelú hranicu, ktorú vyznačil sťažovateľ, teda merali sa iba hraničné úseky a v nich čerstvo vyťažené pne. Následne upravili výšku škody na sumu 352 927 Sk. Svedok V. D. uviedol, že v mesiaci apríl 2002 pri pochôdzke zistil na parcele č. 248 a 244 vyťaženie drevnej hmoty, čo následne oznámil nadriadeným. Preznačenie hranice a čerstvú ťažbu v hraničných dielcoch v rozsahu popísanom v rozsudku potvrdili aj svedkovia Ing. R. D. a M. F. Títo svedkovia tiež potvrdili správnosť posledného merania po zameraní novej hranice geodetom a následné vyčíslenie škody. Rovnako ako svedkyňa Ing. A. R. potvrdili skutočnosti miestnej ohliadky zo 6. júna 2002, kde sa mal sťažovateľ priznať, že stromy preznačil on a že ťažbu vykonali na jeho príkaz. O uvedenej ohliadke je spísaná aj zápisnica, ktorá je súčasťou spisu. Svedok J. M. v prípravnom konaní uviedol, že spolupracuje so sťažovateľom. Ťažbu vykonávali asi G. a D., on nebol na mieste, kde sa ťažilo, zo skladu odkúpil asi polovicu vyťaženého množstva, nevie presne, koľko sa vyťažilo. Na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď zmenil, uvádzal, že ťažbu vykonával s ťažobnou čatou, ťažba bola vopred vyznačená sťažovateľom, ktorý im ukazoval, ktoré stromy majú vyťažiť. Sám bol prítomný na mieste, kde sa ťažilo, nevie koľko sa presne vyťažilo, ale všetku drevnú hmotu odkúpil od sťažovateľa. Pri odstraňovaní rozporov v jeho výpovediach pred okresným súdom zotrval na tom, že pri ťažbe bol osobne. Svedok J. G. v prípravnom konaní uvádzal, že pre sťažovateľa ťažil na prelome rokov 2001/2002, rezalo sa to, čo ukázal sťažovateľ, bolo to niekde na rozhraní lesa sťažovateľa a L. U., predtým tam bol vyrezaný nejaký priesek. Sťažovateľ na stromoch označil nejakými šípkami, kde je hranica, po túto mohol rezať, nevie, koľko dreva vyrezal, bol platený na dni. Nikto okrem neho tam neťažil, rezal stromy, ktoré sťažovateľ vyznačil červenou farbou, pred nimi nikto v uvedenom úseku nerezal, bol to nevyrezaný les. Na hlavnom pojednávaní už uviedol, že uvedenú ťažbu vykonával spoločne s D., počas tejto ťažby prišiel k nim D., F. a D., chodili tam tiež občania z obce K., ktorí tam ťažili drevo v štátnych lesoch. Svedok L. D. v prípravnom konaní vypovedal, že u M. mal dlh, ktorý chcel splatiť prácou pri ťažbe dreva, preto išiel ťažiť pre sťažovateľa, ťažil tam koncom decembra r. 2001 a v januári 2002. Ťažbu vyznačoval sťažovateľ, nevedel uviesť, koľko dreva vyťažili,*

evidenciu si viedol sťažovateľ, nikto iný tam v tom čase nebol, v úseku, kde rezali oni, predtým nikto nerezal. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že ťažil spoločne s G., stromy modrou farbou označoval sťažovateľ, ktorý tam bol každý druhý deň, evidenciu viedol M., v tom čase ťažili drevo nejaké osoby, počas ťažby raz prišiel D. s dvoma pánni a pýtal sa, či nevideli nejakých ľudí z kolonickej strany, čo berú drevo, povedal mu, že ich videl, vtedy tam bol prítomný aj M. Je teda evidentné, že sťažovateľa zo spáchania skutku usvedčujú najmä svedkovia Ing. J. H., Ing. R. D., V. D., M. F. a Ing. A. R. Na druhej strane obranu sťažovateľa najmä zmenenými výpoveďami na hlavnom pojednávaní potvrdzovali svedkovia J. G., L. D. a sčasti J. M. Podľa názoru krajského súdu zmeny vo výpovediach svedkov J. G. a L. D. spočívajúce okrem iného aj v tom, že počas vykonávania ťažby prišiel k nim D. s ďalšími dvoma osobami a mali sa pýtať na ľudí z kolonickej strany, ktorí tam berú drevo, je evidentne tendenčná v snahe napomôcť sťažovateľovi. Keďže žiaden zo svedkov túto skutočnosť nepotvrdil, naopak v čase, keď mala byť vykonávaná ťažba v uvedených lesných dielcoch, neboli, a napokon táto zmena je v rozpore aj s tým, čo uvádzali v prípravnom konaní, že pri ťažbe boli prítomní iba oni a sťažovateľ, prípadne M. Okresný súd správne, podľa názoru krajského súdu, po zhodnotení všetkých týchto dôkazov aj ďalších listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise konštatoval, že mal dostatočne preukázané, že sa skutok stal tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku, a že sa tohto skutku dopustil sťažovateľ. Okresný súd vychádzajúc z výšky škody, ktorú mal sťažovateľ svojím konaním spôsobiť, kvalifikoval konanie sťažovateľa ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) a ods. 4 starého Trestného zákona pri konštatovaní, že tento si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, a takou vecou bolo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu a spôsobil týmto činom väčšiu škodu. K pochybeniu zo strany okresného súdu došlo, keď sa nedôsledne zaoberal otázkou trestnosti činu z pohľadu ustanovenia § 16 ods. 1 starého Trestného zákona. Podľa tohto ustanovenia trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, podľa neskoršieho zákona sa posudzuje len vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Sťažovateľ mal svojím konaním spôsobiť L. U. škodu v sume 352 927 Sk. Túto škodu je potrebné tak z pohľadu § 89 ods. 13 starého Trestného zákona, ako aj z pohľadu § 125 ods. 1 nového Trestného zákona považovať za väčšiu škodu. Pri trestnom čine krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. d) a ods. 4 starého Trestného zákona je daná trestná sadzba v rozmedzí od jedného roka do päť rokov. Pri prečine krádeže podľa

§ 212 ods. 3 písm. a) nového Trestného zákona je trestná sadzba daná rozmedzím šesť mesiacov až tri roky. Navyše však nový Trestný zákon ukladá súdu povinnosť pri výmere trestu zohľadňovať pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, taxatívne vymedzených v ustanovení § 36 a § 37 nového Trestného zákona. Pri zistení, že poľahčujúce okolnosti prevažujú nad priťažujúcimi okolnosťami, v danom prípade ako poľahčujúcu okolnosť krajský súd vyhodnotil tú skutočnosť, že sťažovateľ pred spáchaním skutku viedol riadny život [§ 36 písm. j) nového Trestného zákona], a priťažujúcu okolnosť nezistil, dospel krajský súd k záveru, že použitie nového Trestného zákona z tohto pohľadu bude pre sťažovateľa priaznivejšie. Uvedené pochybenie okresného súdu však mohol krajský súd napraviť sám, preto zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám vo veci rozhodol.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 98/03 zo 6. februára 2006, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to vyplýva z citovaného článku 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak neposkytuje túto ochranu všeobecný súd. Keďže proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, právo poskytnúť ochranu označeným základným právam podľa

ústavy, listiny a právam podľa dohovoru mal krajský súd ako súd odvolací, čím je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 To 74/06 z 22. marca 2007. Túto časť sťažnosti považuje ústavný súd za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že všeobecné súdy rozhodli bez vykonania všetkého potrebného dokazovania, vykonané dôkazy nevyhodnotili v súlade so zákonom a ani odôvodnenie ich rozhodnutí nie je dostatočné.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno s námietkami sťažovateľa súhlasiť. Všeobecné súdy vykonali vo veci dokazovanie v rozsahu, ktorý považovali za dostačujúci a skutkové závery, ku ktorým dospeli, podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnili. Nie je úlohou ústavného súdu hodnotiť vykonané dokazovanie, a to tým menej, že ústavný súd sám tieto dôkazy nevykonal, a preto ani nemohol nadobudnúť bezprostredné poznatky o veci. Vykonanie potrebného dokazovania a jeho vyhodnotenie je úlohou všeobecných súdov, a to predovšetkým okresného súdu ako súdu, ktorý dôkazy sám vykonáva.

Všetky uvedené skutočnosti vedú ústavný súd k záveru, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd do záverov krajského súdu zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007